

Sygn. akt II CSK 630/07

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla

w sprawie z powództwa M. K. i Z. K.

przeciwko K. T.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 września 2006 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 września 2006 r. oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w S. oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do przeniesienia na rzecz powodów prawa własności lokalu mieszkalnego, stanowiącego przedmiot odwołanej darowizny.

Powodowie w skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach wymienionych w art. 398³ § 1 k.p.c. zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnili potrzebą „wykładni przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez ustalenie kryteriów decydujących ostatecznie, którzy świadkowie mają jednakowy stosunek do obojga stron i których świadków należy zaliczyć do świadków pośrednich, a także czy można pominąć zeznania świadka mającego wiedzę specjalistyczną i stąd mogącego być biegłym sądowym przy ustalaniu przez sądy przesłanki rażącej niewdzięczności obdarowanego wobec stosowania kryteriów budzących poważne wątpliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przedsądu, którego celem jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę do rozpoznania jeżeli:

- 1/ w sprawie występuje istotne zagrożenie prawne;
- 2/ istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących wątpliwości w orzecznictwie sądów.
- 3/ zachodzi nieważność postępowania.
- 4/ skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na tych jedynie przesłankach może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wbrew stanowisku skarżących, warunki wymienione w art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. spełnione są jedynie w sytuacji, w której wykładnia bądź rozbieżność w orzecznictwie dotyczą przepisów mających w sprawie zastosowanie i które Sąd Najwyższy może wziąć pod uwagę przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej.

Tymczasem przepis art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. jako dotyczący oceny dowodów, niezależnie od tego, że nie może stanowić dopuszczalnego zarzutu kasacyjnego (art. 398³ § 3 k.p.c.), to jego wykładnia, jak też wykładnia art. 328 § 2 k.p.c. została dokonana w orzecznictwie i jest już ugruntowana. Wystarczy odwołać się do orzeczenia z 27 stycznia 1999 r., II UKN 437/98 (OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 245), z dnia 27 października 2004 r., III CK 414/03 (niepubl.).

Z tych względów nie daje się obronić teza skargi kasacyjnej o spełnieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., warunkującej przyjęcie skargi do rozpoznania, co skutkowało orzeczenie jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).